

epicycli propior ad eam partē ab ecen-
trico elongatur, ad quā tendit pars e-
centrici, in qua ipse epicyclus cōstitui-
tur. Diameter uerò epicycli per lōgitu-
dines medias transiens, sicut in super-
ficie eclipticę iacere cognoscitur, epi-
cyclo in altero nodorum manente. Ita
extra hos duos situs eclipticę conclu-
ditur æquidistare.

*Pro Veneris deniq; & Mercurij latitudinibus præ-
ambula quædam absolueret. Pro-
positio II.*

DVm sedulo aspiceret Ptole-
mæus, quid uarietatis in suis
haberent latitudinibus Ve-
nus & Mercurius, deprehen-
dit, quod centro epicycli in auge ecen-
trici constituto, eādē haberet Plane-
ta latitudinē in auge epicycli uera exi-
stens, quā in eius opposito. Simile re-
perit quod centro epicycli in opposi-
to augis eccentrici manēte. Hæc autem
latitudo in Venere quidem ad ambos
situs epicycli dictos, erat Septentrio-
nalis, in Mercurio uerò Meridionalis.
Vnde liquidum erat, quod tota diame-
ter epicycli per auge[m] eius, & opposi-
tum transiens. Et ideò etiam centrum
epicycli, in Venere quidem uersus Se-
ptentrionem tenderet, in Mercurio au-
tem ad Meridiem. Quod accidere ne-
quit, nisi pars eccentrici, quæ tunc epi-
clū cōtinet, eò declinet. ¶ Postea ue-
rò alios Planetæ in epicyclo situs ob-
seruare studuit, epicyclo tamē in auge
eccentrici manente. Potissimē tamen ma-
ximas Planetæ à Sole longitudes &
matutinas, et uespertinas aduertendas
censuit. Inuenit igitur epicyclo Vene-
ris in auge eccentrici constituto, longi-
tudinem uespertinam pluris decliuita-
tis ad Septentrionem, quàm longitudi-
nem matutinam. Contrarium uerò hu-

ius expertus est in opposito augis eccen-
trici. Ibi enim plus ad Septentrionem
tendere notauit longitudinem matuti-
nam, quàm uespertinam. Sed in Mercurio
aliter: In auge enim eccentrici longi-
tudinem eius uespertinam plus ad Me-
ridiem reperit declinatam, quàm longi-
tudinem matutinam. In opposito uerò
augis eccentrici huius cōtrarium. Non
pigrius inde experimēta habuit, dum
epicycli cētrum in altero nodorum si-
tuaretur. Cōsiderauit enim quod Pla-
neta utrinq; ab auge epicycli per quar-
tam circuli distans, nullam ab eclipti-
ca haberet latitudinem. In auge uerò
atq; eius opposito latitudine non care-
ret, & quidem differenter. Vidit enim
quod longitudo propior epicycli Vene-
ris in parte eccentrici sinistra, ubi, sci-
licet, est motus longitudinis diminiu-
tus, decliuior esset ad Meridiem quàm
eius longitudo longior. Contrarium
autem in reliquo nodo, ubi enim lon-
gitudino epicycli decliuior erat ad Se-
ptentrionem, has autem latitudines in
Mercurio per omnia contrarias inueni-
nit. In nodo enim medietatis eccentrici
sinistræ, lōgitudino propior epicycli de-
cliuior erat ad Septentrionem, quàm
longitudo longior. Ecōtrario autem
in reliquo nodo. Summatim igitur in-
telligemus utriusque istorum duorum
eccentricum ab ecliptica declinationem
pati, non quidem fixam, sed uariatam,
cuius quidem mutatio cursum epicy-
cli uerum imitatur. Epicyclo enim in
auge eccentrici, aut eius opposito exi-
stente, maxima est huiusmodi deuiati-
tio. Eo autem ab hoc situ recedente, pe-
detētim minuitur, donec nulla fiet, sed
tota superficies eccentrici in superficie
eclipticę situetur, dum, scilicet, epicy-
cli centrum in altero nodorum fuerit.
Inde uerò recedens, iterum deuiatio ec-
centrici crescere incipit. In Venere qui-
dem,